

[Poul Møller.]

vet på at opfylde Grundtvigs ord, som vi alle kender, om de få, der har for meget, og de færre, der har for lidt. Det giver ikke de store muligheder for at forøge indtægterne som dér, hvor man har de voldsomt store koncerner, som man kan drage milliarder ud af i skatteindtægter.

Den højtærede finansminister gav os også ret så langt, at han sagde, at en stigning af den størrelsesorden, som her foreligger, bør ikke være det normale. Når det ikke bør være det normale, skulle vi så ikke se at komme bort fra det og også under de kommende forhandlinger sige, at vi ikke skal ind i unormal vækst og unormal stigning? Om disse udgiftsstigninger, disse unormale udgiftstigninger, er overraskende for den højtærede finansminister, ved jeg ikke. Den højtærede finansminister var inde på, at det var vel ikke så overraskende, som man lod formode, men det må da have været meget overraskende for den højtærede finansminister, når han under valgkampen ikke kendte noget til denne voldsomme vækst. Det var først, da folketinget samledes den 6. oktober, at man i statsministerens åbningstale kunne lette sløret i nogen grad for denne vældige udgiftsstigning. Man må altså have indhentet meget betydelige oplysninger, som man ikke havde mellem den 13. september og den 6. oktober. Der må være sket en hel del dér, bortset fra det, der skete den 22. september.

Se, anlægsudgifterne talte den højtærede finansminister en hel del om og sagde, at i år når vi ikke at udnytte den bevilling, som folketinget har givet finansministeren og ministeriet. I fjor nåede vi det heller ikke. Tror man så, at man kan nå det i det år, vi går ind i? Jeg tror det ikke. Derfor ligger der her en skjult reserve, som ikke har noget at gøre med, om den ene eller den anden vil lave mere eller mindre, men simpelt hen skyldes, at man ikke kan komme igennem med disse anlægsprogrammer. Også kommunalfolk ved, at man ikke kan komme igennem med dem, fordi man ikke har arbejdskraft til dem.

Hvis man derfor vil have en væsentlig forøgelse i anlægsudgifterne, vil jeg gerne stille det direkte spørgsmål til den højtærede finansminister, der kan besvare det her eller senere, hvis han ikke har lyst til

flere omgange i denne debat: hvor vil han egentlig få arbejdskraften fra til denne stigning? Hvor skal den tages fra? Det er det afgørende, om man vil suge arbejdskraften fra private investeringer, fra det private erhvervsliv, til de offentlige investeringer eller prøve på nogenlunde at holde den balance, vi har i dag mellem den del af arbejdskraften, som beslaglægges af kommunerne og staten til offentlige arbejder, og den del af arbejdskraften, som beslaglægges af private virksomheder til produktion, for et sådant balanceforhold er det meget vigtigt at fastholde for ikke at forstyrre hele den velferdsfremgang alt for meget, vi alle sammen er enige om skal fortsætte i Danmark.

Jeg er glad for, at den højtærede finansminister ikke afviser forhandling om udgifterne, og jeg tror, at vi på en række områder må se på disse, også hvad angår de arbejdsbesparende foranstaltninger. Jeg har f. eks. set som statsrevisor, at vi får nogle sager, hvor der bliver sagt til os: alle disse elektronhjernner og regnecentraler o. s. v., som fungerer under staten og finansministeriet, får ikke deres kapacitet udnyttet; man har oprettet for mange, der har en så stor samlet kapacitet, at statsstyret ikke kan udnytte dem og i hvert fald ikke udnytter dem. Det var måske nok værd at få undersøgt og få talt om i et udvalg, hvordan man kan udnytte kapaciteten for disse databehandlingsanlæg, der er i stand til praktisk talt med ét af anlæggene at kunne klare en væsentlig del af det, der nu er spredt over flere anlæg. Det er altså en af de ting, der viser, at de arbejdsbesparende foranstaltninger, hvorved måske for mange styrelser får hver sin elektronhjerne, hvert sit lille databehandlingsanlæg o. s. v. samtidig med anskaffelse af et stort generelt anlæg, som så er underforsynet med arbejdsstof, ikke giver de økonomiske eller arbejdsmæssige resultater, som man skulle have; det er kun et eksempel.

Hvad angår den administrative reform, siger den højtærede finansminister, at den kommunale sammenlægning skrider frem. Det ved vi godt den gør. Men en væsentlig del af denne administrative reform er en decentralisering også af ansvaret. En væsentlig del af den administrative reform er også at nå frem til en ændring af refusionsordningerne, således at kommunerne ikke